

[Arbejdsministeren.]

mig at være en klar illustration af, at der ikke er behov for på forhånd at oprette et særligt arbejdsaftalenævn.

Som jeg sagde før, er jeg klar over, at forslagsstillerens bekymring særlig retter sig mod konflikter på de områder, der kan betegnes som livsvigtige eller samfundsmæssigt betydningsfulde. Efter min opfattelse er den bekymring, forslagsstillerne gør sig i så henseende, stærkt overdreven. Netop i de senere år har der inden for arbejdsmarkedets organisationer vist sig en voksende erkendelse af, at visse områder er af så stor samfundsmæssig betydning, at de bør friholdes for arbejdskonflikter. I forbindelse med konfliktvarsler har organisationerne i stigende grad vist forståelse for, at livsvigtige funktioner må holdes i gang uden hensyn til en verserende konflikt. Som et eksempel herpå kan jeg henvide til konflikten for nylig mellem Københavns kommune og Dansk Elektrikerforbund, hvor forbundet netop undtog de livsvigtige områder fra den etablerede strejke. Dette kan ikke opfattes på anden måde, end at organisationerne er sig bevidst, at aftalefriheden må administreres med hensyntagen til samfundets interesser, således at lovgivningsmagten ikke nødsages til at gribe ind.

Må jeg til slut sige, at regeringen er af den opfattelse — og heri er ordføreren for forslagsstillerne jo også enig — at det må foretrækkes, at arbejdsmarkedets parter selv forhandler sig til rette om overenskomstspørgsmål. Jeg kan derfor ikke finde det rigtigt, at man gennem et forslag som det foreliggende gør forsøg på at underkende organisationernes bestræbelser for at løse de spørgsmål, der står dem imellem, på en ansvarsbevidst måde. Sådanne forslag kan af organisationerne kun opfattes som udtryk for mistillid til deres vilje og evne til at løse problemerne selv. Regeringen kan af de grunde, jeg har nævnt, ikke medvirke til gennemførelse af det fremsatte lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Baunsgaard): Jeg er ikke i stand til at takke den højtærede arbejdsminister for megen velvilje, for jeg tror, at selv ved en meget grundig gennemgang af talen kan en sådan ikke findes nogetsteds i ministerens tale. At ministeren sin vane tro i formen var venlig,

går jeg ud fra han vil være enig med mig i at der ikke er nogen grund til hverken at bemærke i særlig grad eller at takke for; det går jeg ud fra at vi begge betragter som en selvfølge.

Problemet på arbejdsmarkedet i forbindelse med fornyelse af overenskomster har jo ganske klart for alle efterhånden tilspidset sig til fortrinsvis at være et problem om klaring af de konflikter, der berører de samfundsvigtige funktioner, de samfundsnødvendige funktioner, eller sådanne konflikter, hvis omfang bliver så stort, at samfundsfunktionerne derved berøres. Det er vel rigtigt, som det er hævdet i den meget livlige diskussion, der har været ført siden dette forslags fremsættelse, at det er undtagelsen, at sådanne situationer fører til de store konflikter og dermed de store skader for samfundet. Men det er også lige så rigtigt at få slået fast og få fastholdt, at netop enkelte konflikter på disse områder kan vise sig at få så store og så skadelige følger, at man nødvendigvis må have det bedst mulige grundlag for at behandle sådanne situationer.

Det radikale venstre er, som jeg sagde i fremsættelsestalen, enig i det ønskelige i, at parterne selv kan løse deres overenskomstproblemer, og ingen vil på nogen måde overhovedet være i stand til at dokumentere, at forslaget går imod denne principielle indstilling. Ministeren kan ikke — og herom kan ministeren heller ikke selv være i tvivl, når han i enrum er i stand til at frigøre sig for de agitatoriske hensyn, som selv en minister må føle sig forpligtet til — være uenig i, at dette forslag ikke går videre end den praksis, der eksisterer i dag. Forslaget er udtrykkelig bygget op på den måde, at beslutningen om indgreb ganske som i dag alene er henlagt til folketinget. Ingen vil uden om folketinget være i stand til at indbringe sager for det arbejdsaftalenævn, der er foreslået oprettet. Det, der er tale om, er alene et forsøg på at skabe et bedre grundlag for behandling af de konflikter, som folketinget beslutter sig til at gribe ind over for. Der er ingen udvidelse i dette forslag. Man kan diskutere — og der var tilløb, men også kun tilløb, i ministerens tale til at gå ind i en diskussion herom — hvorvidt der igennem forslaget tilvejebringes et bedre grundlag.

Det, der har været det nedslående i hele